రాజీవ్ గాంధీ హత్యకేసు ముద్దాయిల ఉరిశిక్షను ఖైదుగా మార్చమని ఉద్యమిద్దాం రండి

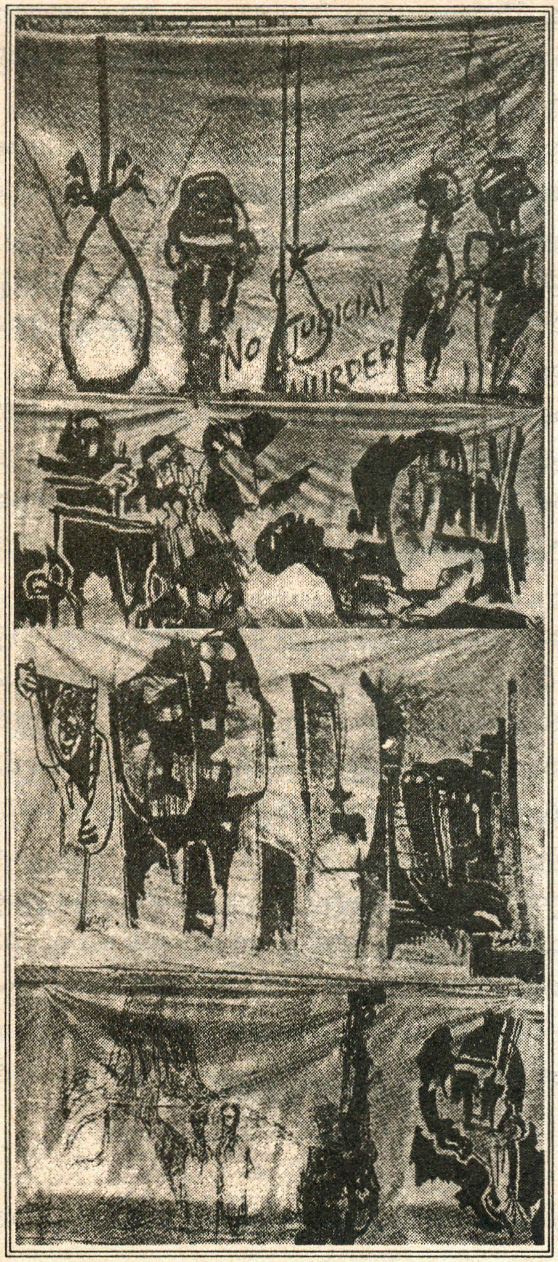

రాజీవ్ గాంధీ హత్యకేసులో నలుగురికి ఉరి శిక్ష ఖరారయింది.

ఆ నలుగురు నళిని, శంతన్, మురుగన్, అరివు.

కిందికోర్టు (చెన్నైలోని టాడా స్పెషల్ కోర్టు) 26 మంది ముద్దాయిలకు ఉరిశిక్ష విధించింది.

ఇది 'జుడీషియల్ మర్డర్' అని వారి తరఫున సుప్రీం కోర్టులో వాదించిన న్యాయవాది అన్నాడు. అవునని సుప్రీం కోర్టు కూడ ఒప్పుకుంది.

ఒప్పుకొని 26లో నలుగురికి మాత్రం ఉరిశిక్ష విధించడం సబబని నిర్ణయించింది. ఆ నిర్ణయాన్ని పునఃపరిశీలించమని ఆ నలుగురు పెట్టుకొన్న రివ్యూ పిటీషన్‌ను కూడ సుప్రీం కోర్టు కొట్టేసింది.

ఇది కూడ జుడీషియల్ మర్డరేనని మేము అంటున్నాం.

ఎందుకు ?

ఈ నలుగురిలో ఏ ఒక్కరూ రాజీవ్‌గాంధీ హత్యలో ప్రధాన సూత్రధారులు కారు. అభియోగం ప్రకారం ప్రధాన సూత్రధారులు శ్రీలంకకు చెందిన ఎల్‌టిటిఇ నాయకులు ప్రభాకరన్, పొట్టు అమ్మన్, అఖిల. ఆ ముగ్గురూ మన పోలీసులకు దొరకలేదు. బహుశా దొరకరు.

ఈ నలుగురిలో ఏ ఒక్కరూ హత్యాకాండలో ప్రత్యక్ష పాత్రధారులు కూడా కారు. ప్రత్యక్ష పాత్రధారులు ధాను, శుభ, శివరాసన్. ధాను 'మానవబాంబు' అయి రాజీవ్‌గాంధీతో బాటు తాను కూడ చనిపోయింది. శుభ, శివరాసన్ ఆ తరువాత ఆత్మహత్య చేసుకున్నారు.

ఈ నలుగురిలో ఒక్క నళిని తప్ప మిగిలిన వాళ్లు హత్యాకాండ జరిగిన స్థలంలో సహితం లేరు. అంతకుముందు రకరకాల రూపాలలో సహకరించారన్నదే వారిపైన అభియోగం. నళినికి కూడ ఆరోజుదాకా రాజీవ్‌గాంధీని హత్య చేసే పథకం సంగతి తెలీదు. ఆమె ఎల్‌టిటిఇ అభిమానిగా వారితో కలిసి తిరుగుతున్నది. వారి తక్షణ లక్ష్యమేమిటో ఆమెకు తెలీదు. ఆరోజు శివరాసన్ ఆమెకు చెప్పి ధానుకు తోడు రమ్మని తీసుకుపోయాడు. ఆమె అంతకంటే చేసిందేమీ లేదు.

నిజానికి రాజీవ్‌గాంధీ హత్య కేసులో సిబిఐ గుర్తించిన 41మంది ముద్దాయిలలో ముగ్గురు శ్రీలంకలోనూ మెరెక్కడో ఉండగా, శుభ, శివరాసన్‌లతో సహా మరొక 12 మంది నేర విచారణ ప్రారంభం కాకముందే ఆత్మహత్య చేసుకొని చనిపోయారు. 'ప్రాణం తీసినవారు ప్రాణం కోల్పోవలసిందే' ననుకున్నా ఆ ప్రతీకారం జరిగిపోయింది. మిగిలిన 26 మంది ఆ హత్యాకాండలో ఏమంత ప్రధానపాత్ర లేనివారు.

వారిని కూడ ఉరి తీయవలసిందేనా?

అది టెర్రరిస్టు నేరం కాదని సుప్రీంకోర్టు అనింది

రాజీవ్‌గాంధీ హత్య టెర్రరిస్టు నేరం కాదనీ సాధారణ నేరమేననీ సుప్రీం కోర్టు గుర్తించింది.

ఒక నేరం టెర్రరిస్టు నేరం కావాలంటే దానికి పాల్పడ్డవారు ప్రభుత్వాన్ని లొంగదీసుకోవడం కోసమో లేక ప్రజలను (లేదా ప్రజలలో ఒక వర్గాన్ని) భయభ్రాంతికి గురిచేయడానికో ఆ నేరానికి పాల్పడి ఉండాలి. లేని పక్షంలో అది ఎంత కుట్రపూరితంగా, క్రూరంగా జరిగినా అది టెర్రరిస్టు నేరం అనిపించుకోదు. అంటే 'టాడా' కిందికి రాదు.

రాజీవ్‌గాంధీ హత్య టెర్రరిస్టు నేరమేనని భావించి సిబిఐ టాడా చట్టం కింద చార్జిషీటు వేసింది.

కానీ అది టెర్రరిస్టు నేరం కాదనీ మామూలు నేరమేనని సుప్రీం కోర్టు భావించింది. రాజీవ్‌గాంధీని చంపే ఉద్దేశ్యమే తప్ప భారత ప్రభుత్వాన్ని లొంగదీసుకునే ఉద్దేశ్యం గానీ ఏదైనా ప్రజాసమూహాన్ని బెదరగొట్టే ఉద్దేశ్యంగానీ హంతకులకు లేవని నిర్ధారించింది.

అటువంటప్పుడు ఉరి వంటి తీవ్రమైన శిక్ష వేయడం సబబా?

అది రాజకీయ నేరమని సుప్రీంకోర్టు గుర్తించింది

ఏ నేరానికయినా ఒక సామాజిక నేపథ్యం ఉంటుంది. దానిని అర్థం చేసుకున్నప్పుడే నేరం చేసిన వారికి ఎంత శిక్ష వేయడం సబబన్న ప్రశ్నకు జవాబు దొరుకుతుంది.

కేవలం కండకావరంతోను బలవంతులమన్న అహంకారంతోను స్వార్థంతోను చేసే నేరాలుంటాయి. సామాజిక ఆర్థిక ఒత్తిడుల కారణంగా చేసే నేరాలుంటాయి. తమకు లేక తాము మమేకం చెందే ప్రజలకు అన్యాయం జరిగిందన్న ఆగ్రహంతో జరిగే నేరాలుంటాయి. నేరం ఒకటే అయినంత మాత్రాన ఈ కారణాలలో ఏది వర్తిస్తుందని చూడకుండ కఠినంగా శిక్షించవలసిందేనని అనడం అనుచితం.

రాజీవ్ గాంధీ హత్య వీటిలో మూడవ కోవకు చెందిన నేరమని సుప్రీంకోర్టు గుర్తించింది. హత్యకు పాల్పడిన ఎల్‌టిటిఇని శ్రీలంక తమిళుల ప్రయోజనాల పరిరక్షణ కోసం పుట్టిన సంస్థగా గుర్తించింది. శ్రీలంకలో మైనారిటీ అయిన తమిళులు వివక్షకూ అణచివేతకూ గురి అవుతుండడం వల్ల ఇటువంటి సంస్థలు ఏర్పడ్డాయని గుర్తించింది.

ఎల్‌టిటిఇకి భారత భూభాగంలో ఒక దశవరకు పూర్తి స్వేచ్ఛ ఉండిందనీ, ప్రోత్సాహం ఉండిందనీ సుప్రీంకోర్టు గుర్తించింది. కేంద్ర రాష్ట్ర (తమిళనాడు) ప్రభుత్వాలకు తెలిసే ఇది జరిగింది. సుప్రీంకోర్టు స్పష్టంగా అనకపోయినా అందరికీ తెలిసిన సత్యమేమిటంటే ఎల్‌టిటిఇకి భారత సైన్యమే తమిళనాడులో నెలకొల్పిన ముప్పై పైచిలుకు క్యాంపులలో సైనిక శిక్షణ ఇచ్చింది.

ఆ తరువాత భారత ప్రభుత్వం తన విధానాన్ని మార్చుకొని శ్రీలంకలో శాంతి నెలకొల్పడానికి ఆదేశ ప్రభుత్వానికి సహకరించింది. 1987 జులై 29న రాజీవ్ గాంధీ చొరవతో ఇరుదేశాల మధ్య ఒప్పందం జరిగింది. ఒప్పందంలో భాగంగా ఐపికెఎఫ్ (భారత శాంతి రక్షక బలగం) పేరిట భారత సైన్యం శ్రీలంకకు పోయింది. అక్కడ శాంతి నెలకొల్పే నెపంతో భారత సైన్యం తమిళులపైన అనేక రూపాలలో అత్యాచారాలకు పాల్పడింది. ఈ అభియోగాలను సుప్రీంకోర్టు కూడ ఈ కేసుతీర్పులో పలుమార్లు ప్రస్తావించింది. అవి అబద్ధపు అభియోగాలని సుప్రీంకోర్టు కొట్టిపారేయలేదు.

ఈ పరిణామాలవల్ల తమ లక్ష్యం దుర్లభం అయిందన్న కోపంతో పాటు భారత సైన్యం తమిళ ప్రజలపైన అత్యాచారాలకు పాల్పడిందన్న కోపంకూడ ఎల్‌టిటిఇలో పెరిగిందని సుప్రీంకోర్టు గుర్తించింది. అవి రాజీవ్‌గాంధీ పైన కక్షగా మారిందని కూడ గుర్తించింది. వి.పి.సింగ్ మన దేశానికి ప్రధాన మంత్రి అయిన తరువాత భారత సైన్యాన్ని శ్రీలంక నుండి ఉపసంహరించడం జరిగింది. కానీ 1991లో జరిగిన ఉపఎన్నికలో మళ్లీ కాంగ్రెస్ గెలిచి రాజీవ్ గాంధీ ప్రధాన మంత్రి అయినట్టయితే సైన్యాన్ని తిరిగి శ్రీలంకకు పంపిస్తాడేమోనని భయపడిన ఎల్‌టిటిఇ రాజీవ్ గాంధీని చంపాలని నిర్ణయించుకుంది. కాంగ్రెస్ ఎన్నికల మానిఫెస్టోలో భారత-శ్రీలంక ఒడంబడికను సమర్థించడం వారి అనుమానానికి బలమిచ్చింది. ఇది సుప్రీంకోర్టు వ్యాఖ్య, మా వ్యాఖ్య కాదు.

దీనిని బట్టి రాజీవ్‌గాంధీ హత్య వెనక బలమైన రాజకీయ కారణాలున్నాయనీ, భారత ప్రభుత్వం శ్రీలంక తమిళుల సమస్యలపట్ల అనుసరించిన విధానంలోని ఎగుడుదిగుళ్ళు, అందులో భాగంగా శ్రీలంకకు పోయిన భారత సైన్యం చేతిలో శ్రీలంక తమిళులు అనుభవించిన హింస ఈ హత్యకు ప్రధాన నేపథ్యమనీ అర్థం. అవుతుంది. దీనికి భారత పాలకులు, అందులో భాగంగా రాజీవ్ గాంధీ ఎంతో కొంత బాధ్యత స్వీకరించక తప్పదు.

మరి అటువంటప్పుడు తప్పంతా ఈ ముద్దాయిలపైనే పెట్టి చావుకు చావే బదులా అని వారిని ఉరితీయడం సబబా? జైలు శిక్షతో సరిపెట్టుకుంటే అన్యాయం జరిగిపోతుందా?

తీర్పులో చట్టపరమైన లోపాలున్నాయి

ఈ కేసులో ఉన్న ప్రధాన సాక్ష్యం, ముద్దాయిలు స్వయంగా పోలీసులకు ఇచ్చిన ఒప్పుకోలు. అది కూడ దాదాపు 60 రోజులు పోలీసు కస్టడీలో ఉన్న అనంతరం ఇచ్చిన ఒప్పుకోలు.

మామూలు నేరాలలో ఇటువంటి ఒప్పుకోలు సాక్ష్యమే కాదు. ఇది 'టాడా' కింద పెట్టిన కేసు కాబట్టి పోలీసులకిచ్చిన ఒప్పుకోలును సాక్ష్యంగా ప్రవేశపెట్టారు. ఈ ఘటనలో నిజానికి 'టాడా' నేరమేదీ లేదని ప్రకటించిన సుప్రీం కోర్టు ఈ ఒప్పుకోళ్లను మాత్రం లెక్కలోకి తీసుకోవచ్చునని అంది. నలుగురికి ఉరిశిక్ష ఖరారు చేసింది.

ఇది చట్టబద్ధమైన తీర్పేనా? కాదని చాలామంది న్యాయ శాస్త్రజ్ఞులు అంటున్నారు. అవునని సుప్రీం కోర్టు అంటున్నది. రేపెప్పుడైనా ఇది తప్పుడు అభిప్రాయమనే నిర్ణయానికి సుప్రీం కోర్టే రావచ్చును. ఆలోపల ఈ నలుగురినీ ఉరితీసేస్తే వాళ్ళ ప్రాణాలు వెనక్కి తేలేముకదా?

దేశంలోని అత్యున్నత న్యాయస్థానం శిక్ష ఖరారు చేసిందంటే అది న్యాయమే అయి ఉండాలని చాలా మంది అనుకుంటారేమో. సుప్రీం కోర్టును అగౌరవపరచడం మా ఉద్దేశ్యం కాదుగానీ అంతటి విజ్ఞత ఏ మానవ మాత్రులకూ ఆపాదించలేము. అందుకే ప్రాణంతీసే అధికారం మానవమాత్రులయిన న్యాయమూర్తుల చేతిలో సహితం ఉండకూడదు. నిజానికి ఈ కేసు విచారించిన ముగ్గురు న్యాయమూర్తులలో ఒకరయిన జస్టిస్ థామస్ నళినిని ఉరితీయ కూడదని భావించగా, మిగిలిన ఇద్దరూ ఉరితీయాలనే అన్నారు. ముగ్గురూ అత్యున్నత న్యాయస్థానంలోని జడ్జిలే మరి. నళిని, మురుగన్‌లు భార్యాభర్తలు కావడం వల్ల వారిద్దరినీ ఉరి తీస్తే వారి పుత్రిక అనాథ అవుతుంది కాబట్టి నళినికి జీవిత ఖైదు చాలునని జస్టిస్ థామస్ భావించగా, ఆమె చేయూతనిచ్చిన ఆనాటి హత్యాకాండలో ఇంకెంతో మంది అనాథలు కాలేదా అని మిగిలిన ఇద్దరు జడ్జిలు అన్నారు. హంతకులు క్రూరంగానే ప్రవర్తించారనుకున్నా, కోర్టు కూడ అంతే క్రూరంగా ఆలోచించాలనే ఈ వైఖరిలోని విజ్ఞత ఎంత?

అసలు ఉరిశిక్ష ఎందుకుండాలి?

రాజీవ్‌గాంధీ హత్య కేసును పక్కన పెట్టినా, అసలు భారత నేరస్మృతిలో ఉరిశిక్ష అనేది ఎందుకు ఉండాలి? జీవిత ఖైదే అత్యధిక శిక్ష అయితే మన దేశ భద్రతకేమైన పెనువిఘాతం కలిగిపోతుందా?

ఉరిశిక్ష ఉండడంవల్ల హత్యలేమీ తగ్గవని అనేక దేశాలలో జరిగిన పరిశోధనలు తెలియజేస్తున్నాయి. హంతకుడు ఒక హత్య చేస్తే న్యాయం మరొక హత్య చేసి హతుల సంఖ్యను పెంచడం మాత్రమే జరుగుతుంది.

ప్రపంచంలో ఈ రోజు 68 దేశాలు మరణదండనను పూర్తిగా రద్దు చేసాయి. 37 దేశాలు చట్టం నుండి మరణదండనను తొలగించకున్నా ఆ శిక్షను అమలు చేయడం మానేసాయి. అంటే మొత్తం 105 దేశాలు ఎవ్వరినీ న్యాయం పేరిట ఉరితీయకుండానే శాంతి భద్రతలు కాపాడుతున్నాయి.

మరణదండన అమలు చేస్తున్న దేశాల సంఖ్య 89. వాటిలో మనమున్నాము.

రద్దు చేసిన 105 దేశాలకు లేని సమస్యలు ఈ 89 దేశాలకేమున్నాయి? రద్దు చేసిన దేశాలలో మనదేశాన్ని అనేక విషయాలలో పోలినవి చాలా ఉన్నాయి. ఆ దేశాలలోనూ అశాంతి, తిరుగుబాట్లు, నేరాలు, అభద్రత మన దేశాన్ని పోలి ఉన్నాయి.

అయితే ఈ సమస్యల పరిష్కారానికి చట్టం చేతిలో మరణదండన ఉండవలసిన అవసరం ఉందని ఆ దేశాలు అనుకోవడం లేదు.

మనం మాత్రం ఎందుకు అనుకోవాలి?

అశాంతి, తిరుగుబాట్లు, నేరాలు సమాజంలో పుడతాయి. వాటికి జవాబు సమాజంలో వెతకాలి. సమాజంలోని అన్ని రంగాలూ ఆ అన్వేషణలో భాగం కావాలి. రాజకీయ, ఆర్థిక, సాంస్కృతిక కృషి కావాలి. నేరానికి బాధ్యత యావత్తు నేరస్తుల పైనపెట్టి, వారిని నిరోధించే బాధ్యత యావత్తు శిక్షాస్మృతి మీద పెట్టడం సరయినదికాదు. అట్లా చేసినప్పుడే 'కఠిన శిక్షలు' అవసరం అనిపిస్తుంది.

రాష్ట్రపతికి విజ్ఞప్తి చేయండి

నళిని, శంతన్, మురుగన్, అరివుల ప్రాణాలు కాపాడడానికి ఆఖరి అవకాశం రాష్ట్రపతికి రాజ్యాంగం ఇచ్చిన క్షమాధికారంలో ఉంది. న్యాయస్థానాలు వేసిన ఏ శిక్షనయినా ఎంత మేరకైనా తగ్గించే అధికారం ఆర్టికల్ 72 ప్రకారం రాష్ట్రపతికి ఉంది. పై నలుగురి ప్రాణాల రక్షణకోసం ఆ అధికారాన్ని సద్వినియోగం చేయమనీ వారికి వేసిన శిక్షను జీవిత ఖైదుగా మార్చమనీ రాష్ట్రపతికి 'ఉరిశిక్ష వ్యతిరేక జాతీయకమిటీ' అధ్యక్షులు శ్రీ వి.ఆర్. కృష్ణ అయ్యర్ ఇప్పటికే అర్జీ పెట్టి ఉన్నారు. వారితో మీరు కూడ గొంతు కలుపుతూ రాష్ట్రపతి చిరునామాకు లేఖ రాయవలసిందిగా కోరుతున్నాం.

మొత్తంగానే మన నేరస్మృతి నుండి మరణదండనను తొలగించాలనే ఉద్యమంలో భాగం కమ్మనికూడ కోరుతున్నాం.

Campaign Committee against Death Penalty
Andhra Pradesh

ఉరిశిక్ష రద్దు ప్రచార కమిటి
ఆంధ్ర ప్రదేశ్

15/10/99

మరణశిక్ష }

లో మాటల కందని చిత్రహింస ఇమిడి వుంది.

అనాగరికమైనది. అత్యంత క్రూరమైనది.

మానవత్వాన్ని గేలి చేస్తుంది.

జీవించే హక్కుని రద్దు చేస్తుంది.

వల్ల నేరాలు తగ్గలేదనేది వాస్తవం.

ఊరు :

తేది :

గౌరవనీయులైన భారత రాష్ట్రపతి గారికి,

రాజీవ్ గాంధీ హత్య కేసులో ముద్దాయిలుగా నిర్ధారించబడి మరణశిక్షకు చేరువలో వున్న **నళిని, శంతన్, మురుగన్, అరివు** లకు క్షమాభిక్ష ప్రసాదించవలసిందిగా మిమ్మల్ని కోరుకుంటున్నాను.

ప్రపంచంలో మరణశిక్షను రద్దు చేసిన దేశాలలో మనదేశం కూడా ఉండాలని భారత దేశ పౌరుడిగా / పౌరురాలుగా కోరుకుంటున్నాను.

ఇట్లు

సంతకం :

పేరు :

అడ్రస్ :

To
His Excellency
The President of India
Rashtrapati Bhavan
New Delhi - 110 004